Napsal uživatel Jaromír Billíček Frič
Pátek, 11 Březen 2005 03:30

"Víš, kdo je Hagen?" zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v rukou do ústí štoly. "To snad byl za války nějakej dozorce vězňů," řekl jsem, "který tady ve štolách dělali letadla pro Němce. Je to už hodně dávno, ale on tu prý ve štolách ještě teď straší."

Dalík se zastavil a posvítil si baterkou zespoda na obličej. S tím jeho bíbrem vypadal strašidelně. Pochmurně pronesl: "Jó, je to pravda! A prej, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen Zabije!"

Bylo už kolem půlnoci a vraceli jsme se známou štolou na kemp. Bláto nám čvachtalo pod nohama. V noci mně ve štolách vždycky po zádech tak trochu běhali brabenci a dnes to bylo obzvlášť silný, protože ten trouba mi připomněl Hagena.

Byli jsme už dost hluboko ve štole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k mému úděsu vykřikl: "Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojím! Vylez, ukaž se, ty kostroune""

"Nech si to na ráno!" okřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a pošklebovál se. Svítil si zas baterkou na ciferník a hučel.

Po několika dalších krocích mu baterka zhasla. Tlumeně zaklel a už nic neříkal. Nemohli jsme být daleko od východu. Šel jsem první a zakrátko jsem uviděl tu hrůzu. Před náma byl čerstvej zával.

"Vidíš, za to můžeš ty, ty blbče!" křikl jsem na Dalíka, "to určitě udělal Hagen" Musíme se vrátit." Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutama tady ještě nebyl.

Srdce se mi přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou. Chvilku jsme zmateně v tý vlhký hrobce běhali a snažili se holejma rukama prohrabat ven.

Potom jsme vysílení padli do mokrýho jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hagena. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že zešílím, když se na protilehlým konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Postava v uniformě.

Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavým krokem k nám. Pozbyl jsem vědomí, když jsem pod kšiltem čepice rozeznal lebku s živýma očima.

***

Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani si nepamatuju, jestli to bolelo.

Strašíme teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsme sami, je nás asi padesát. Každý má přidělenou nějakou část štoly, kterou pravidelně obchází.

Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte.

Služba je služba?

Zlatý Trapsavec 1985